

اطلاعات در مورد امکان اقامت و قوانین اقامت

الزامات یا پیش شرطها چه هستند؟

افرادی که دارای Duldung یعنی مدرک تحمیلی موقت هستند و در تاریخ ۱۳ اکتبر ۲۰۲۲ بدون وقفه در قلمرو فدرال به مدت پنج سال با Duldung مجوز اقامت داشته اند، اجازه اقامت یکباره به مدت ۸۱ ماه دریافت می کنند حق فرصت اقامت طبق ماده ۴۰۱C قانون پناهندگی هنگام ورود به کشور است. فرزندان مجرد زیر سن قانونی در همان خانواده و همچنین همسران و شرکای زندگی این افراد باید فرصت اقامت حتی پس از اقامت کوتاهتر را داشته باشند.

پیش نیاز، تعهد به نظم اساسی دموکراتیک آزاد است و اینکه هیچ اعتقاد مرتبطی مانع از صدور آن نمیباشد. جرایم عمدی تا سقف ۰۵ یورو نرخ روزانه یا تا ۰۹ یورو نرخ روزانه برای جرائمی که فقط طبق قانون پناهندگی و اقامت قابل ارتکاب میباشند، تاثیر ندارند.

در صورت تکرار اظهارات نادرست عمدی یا فریب در مورد هویت یا ملیت خود، مقاماداری باید از دادن اجازه اقامت فرصت خودداری کند. این موضوع تاثیری ندارد، تا زمانی که آنها (مکرراً) اطلاعات نادرست ندهند یا به مقصد فریب دادن عملی مرتکب نشوند.

شرط گذرنامه، یا همان ویزای لازم، هویت مشخص و تامین معیشت برای اعطای اجازه اقامت الزامی نیست.

دارندگان حق اقامت شانسی همچنین میتوانند در زمانهایی که دارای «دولدونگ با هویت نامشخص» بودهاند، به اقامت قبلی اعتبار داده شوند.

در صورتی که درخواست پناهندگی به عنوان آشکارا بی اساس رد شده باشد، مجوز اقامت نیز می تواند اعطا شود.

درخواست به اساس ماده ۴۰۱C قانون پناهندگی در صورت عدم وجود حق اقامت دیگری و یا تصمیم های گرفته نشده در مورد درخواست پناهندگی، از اخراج کردن از کشور فدرال محافظت نمی کند. الحاق خانواده تحت این ماده ۴۰۱C قانون پناهندگی مستثنی شده است.

حق فرصت اقامت به چه معناست؟

در مدت ۸۱ ماه، متقاضیان باید تمام شرایط لازم برای انتقال به حق اقامت دیگر را داشته باشند به عنوان مثال ماده ۵۲ a یا ماده ۵۲ b در صورت عدم موفقیت، آنها به وضعیت تحمل شده یعنی دولدونگ باز می گردند.

مقامات مسئول مهاجرت باید حداکثر در هنگام اعطای مجوز اقامت شانسی به تمام الزامات اشاره کنند و در مورد متقاضیانی که هویت آنها نامشخص است، باید دستورالعمل های مشخص و منطقی در مورد نحوه دریافت گذرنامه و روشن شدن هویت آنها ارائه دهند. در صورتی که شخصی که هویت او مشخص نشده است، تمام اقدامات لازم و منطقی را انجام داده باشد، صدور اجازه اقامت بر عهده مرجع است.

درحالیکه به اساس ماده ۴۰۱C قانون پناهندگی، فقط حق اقامت طبق ماده ۵۲ a یا ماده ۵۲ b می تواند اعطا شود، بخش های ماده ۵۲ a یا ماده ۵۲ b قانون پناهندگی، اعطای مجوز اقامت بر اساس ادغام خوب را تنظیم می کند.

درخواست برای اقامت غیر از ماده ۵۲ a یا ماده ۵۲ b طبق ماده ۱۸ بند ۴ قانون پناهندگی، تاثیری به درخواست اقامت داده شده ندارد، بنابراین هیچ اثری هم برای اقامت یا برگه موقتی اقامت درخواست کننده نخواهد داشت.